

νευρικής ἐργατικότητος καὶ ὅπως ὁ μικρὸς ὄψικομιστής ἡσυχος τώρα ἀναπάνει τὸ σῶμά του ἐπάνω εἰς τὸ ξύλινον κιβώτιον, τοιουτοτρόπως καὶ τὸ περιβάλλον αὐτὸν διατελεῖ ἐν μιᾷ ἡρέμῳ κοπώσει, ἐν τῇ γλυκείᾳ ἑκείνῃ ἡσυχίᾳ, εἰς ἣν παραδίδεται ἡ ζωὴ ὅταν κουρασθῇ πλέον ἐργαζομένη.

Τὸ ἔργον εἶναι τὸ τελειότερον τοῦ **Σπυρίδωνος Μαντζάκου** καὶ ἐν ἀπὸ τὰ εύτυχέστερα τὰ ὅποια ἔχει νά ἐπιδείξῃ ἡ νεοελλήνική τέχνη. Καλόν, μελετημένον καὶ μὲ πολλὴν ἀπιμέλειαν σχεδιασμένον. Δέν τὸ διακρίνουν τολμηραὶ γραμμαὶ, εἰναι ἀληθές ἀλλὰ τῆς τέχνης ἡ τόλμη δὲν παράγει μόνη τὰ ἐκλεκτά ἔργα. Ἐκεῖνο μάλιστα τὸ ὅποιον πρέπει νά λητῶμεν ἡμεῖς, οἱ τώρα μολις ἐν τῷ γίγνεσθαι τεχνικῶς, ἀπό τοὺς καλλιτέχνας μας εἶναι, ἡ προσήλωσις καὶ ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ σπουδὴ, ἡ ἐπιμεμελημένη σπουδὴ, εἰς τὰ ἔργα των. Ὑπάρχει πάντοτε ὁ καιρὸς διὰ τὰ θορυβωδέστερα πτερυγίσματα, καὶ δὲν ἔσαντλεται ποτὲ ἡ τεχνικὴ δύναμις, ἐάν που ὑπάρχῃ, μὲ τὴν σώφρονα χρήσιν αὐτῆς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ καλλιτεχνικοῦ σταδίου. Ἀλλὰ πλὴν τοῦ σχεδίου καὶ τοῦ χρώματος, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν ἀληθινὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸν «**Οψικομιστήν**» τοῦ **Μαντζάκου**, πλὴν τῆς ἀρμονίας τοῦ συνόλου τῆς εἰκόνος, καὶ τῆς γλυκείας ἀπαλότητος τὴν ὅποιαν δμοιόμορφον παρουσιάζει αὐτῇ, τὸ νέον ἔργον τοῦ προσφίλοις καλλιτέχνου καὶ εἰς ἄλλας ἀρετὰς δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ποιούσιον. Ἡ ἐκφραστική τοῦ μικροῦ ὑπηρέτου τῆς ἀγορᾶς εἶναι τέσσον ζωντανή, ὥστε δὲν πρέπει νά παραξενεύηται κανέλς δι'. Ὁ, τι συνέβη τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐλαιογραφίας ταύτης εἰς τὰς προθήκας καταστήματός τινος τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Οὓδος συναδέλφων τοῦ ἀπεικονιζούμενου διήρχετο ἔξωθεν τοῦ καταστήματος. Εἴς μικρὸς ἐν τῆς διμάδος ταύτης ἀπεσπάσθη καὶ παρετήρει εἰς τὴν βιτρίναν μετά θαυμασμοῦ. Ὅταν μετ' ὀλίγον οἱ συνάδελφοι του τὸν ἐκάλεσσαν πλησίον των, ὁ μικρὸς ἡτο τόσον ἀφωσιωμένος εἰς τὸ ἔργον, ὥστε ἡκούσθη ἀπαντῶν πρὸς αὐτοὺς ἐνῷ ταύτοχρόνως, ἐδείκνυε τὴν εἰκόνα :

— Σταθῆτε, ντέ, ν' ἀρθῆ καὶ δὲ Μῆτσος μαζύ.

ΚΩΣΤΗΣ ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΠΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΟΘΟΣ.....

Στόν κόσμο πώχω πλάσει
Τρεχάτε ἀγαπημένες
Κι' ἀφῆστε ἐνωμένες
Τῆς γης τὴν συφοράν

Ἄφηστε τὴν λαχεάρα
Κι' ἐλάτε ἐδῶ νὰ ζῆστε.
Ο, τι μιὰ 'μέρα ἀφῆστε
Νὰ φέρτε μὲ χαράν,

Τὸ παιδικό σας γέλαιο,
Τὴν πρώτη σας ἀγνότη,
Τὴν σκέψι σας τὴν πρώτη,
Τὸν πρώτο σας παλμό,

Τὴ λάμψι τοῦ ματιοῦ σας,
Τὸ πρῶτο σας τὸ δάκρυ,
Κρυμμένος σὲ μιὰν ἄκρη
Νὰ πλάσσω ἔνα Θεό....

(Δεκέμβριος 1900)

Ο ΑΠΟ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΠΟΘΟΣ.....

Στὸ σκοτεινό μου μνῆμα
Βαθὺν θὲ νὰ κοιμᾶμαι:
Κ' ἐσὲ δὲ θὰ θυμᾶμαι
Στὸν ὑπνο τὸ βαθὺ.

Κι' ἀν τύχη κι' ἀντηγήσῃ
Τὸ βῆμά σου στὸ χῶμα,
Τὸ κούφιο μου τὸ σῶμα
Ολόρρο θὰ βρεθῆ.

Τὰ μάτια θὰ γυρεύω
Γιὰ νὰ σ' ιδῶ καὶ πάλι,
Θὰ φάγω ἀγάλι, γάλι
Στὰ σπλάχνα μου βαθυά,

Καὶ θάθγω νὰ ζητήσω
Πειρίφανος τοῦ κόσμου,
Μι'; ἀγείδα ἀπὸ τὸ φῶς μου,
Μὰ σπιθα ἀφ' τὴν καρδιά...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

